

Πρόλογος

Νέα Υόρκη, 1863

Στην άλλη άκρη του τραπεζιού, ο πληροφοριοδότης ξερόβηξε, έχοντας τη ρεντιγκότα του ξεκούμπωτη και τα λαδωμένα μαλλιά του να πλασιώνουν κατσαρωμένα τους κροτάφους του. Το σούρουπο είχε πλημμυρίσει γρήγορα το διαμέρισμα, και ο άντρας είχε καθαρίσει πρώτα το πάτο του, πριν τελικά παραδώσει το μήνυμά του. Το αφεντικό, ο Τουίντ, του το επέτρεψε αυτό κάνοντας υπομονή. Ο έλεγχος που ασκούσε στη Νέα Υόρκη πάντα βασιζόταν σε όσα μπορούσε να προσφέρει στους άλλους, στις ορέξεις που μπορούσε να ικανοποιήσει, στην απληστία που μπορούσε να χειριστεί.

«Είναι αλήθεια», είπε τελικά ο πληροφοριοδότης. «Κυκλοφορεί ένας Ασασίνος στην πόλη».

Ο Τουίντ κατάπιε ρουφώντας ένα ακόμη ζουμερό στρείδι. «Έχεις όνομα;»

«Όχι ακόμα», απάντησε ο πληροφοριοδότης. «Όμως κάποιος πιλαλάει τον Ρέντι τον Σιδερά για να κρατήσει έξω από τη δουλειά τους Μπάουερι Μπόις».

Ο Τουίντ είχε εδραιώσει τη δύναμή του και ήταν τώρα ο άνθρωπος με τη μεγαλύτερη επιρροή στη Νέα Υόρκη. Έλεγγε την πολιτική μηχανή του Τάμανι Χολ και, μέσω αυτής, τους δρόμους και την κάλπη. Το δίκτυο των σπιούνων και των πολιτικών του στην Ουάσινγκτον τον είχε ήδη προειδοποιήσει για την παρουσία ενός Ασασίνου που δρούσε στην πόλη. Υπήρχαν φήμες πως

η Αδελφότητα σκόπευε να χρησιμοποιήσει τον συνεχιζόμενο Εμφύλιο για να εξαπολύσει επίθεση. Ήταν, μάλιστα, πιθανό να είχαν μάθει για το σχέδιο των Ναϊτών.

«Δίχως τους Μπάουερι Μπόις», είπε ο Τουίντ, «οι ταραχές θα αποτύχουν».

«Δεν θα υπάρξει πρόβλημα, αφεντικό».

«Οι συμμορίες του Φάιβ Πόιντς και του Γουότερφροντ δεν θα είναι αρκετά δυνατές αν δεν συμμετάσχουν αυτοί».

«Οι Μπάουερι Μπόις είναι μέσα».

«Το ελπίζω. Όμως και πάλι πρέπει να μάθουμε ποιος είναι αυτός ο Ασασίνος και τι έχει στον νου της η Αδελφότητα».

«Έκανα έρευνες».

Αυτό ούτε ευχαρίστησε ούτε καθησύχασε τον Τουίντ. Ήταν λάθος να υποτιμήσεις έναν Ασασίνο. «Να είσαι διακριτικός», είπε. «Θέλουμε να ξεμπροσιάσουμε την Αδελφότητα, όχι να τους κάνουμε να χωθούν ακόμη περισσότερο στις σιάες». Τράβηξε μια μπουκιά ψητό μοσχάρι από την καφετιά σάλτσα στο πιάτο του και την έφαγε.

«Φυσικά, αφεντικό». Ο πληροφοριοδότης γλυκοκοίταξε το φαγητό που είχε απομείνει στο τραπέζι κι έγλειψε τα χείλη του σαν σκύλος.

Όμως ο Τουίντ ήξερε πως η πραγματική δύναμη βασιζόταν στο να κρατάει τα τσιράκια του σε μια διαρκή κατάσταση επιθυμίας. «Δεν σε χρειάζομαι άλλο. Έλα ξανά όταν θα έχεις να μου δώσεις κάποιο όνομα».

Ο πληροφοριοδότης έσκυψε το κεφάλι. «Μάλιστα, αφεντικό». Έλειτα σηκώθηκε από το τραπέζι και βγήκε από το δωμάτιο, ενώ ο Τουίντ συνέχισε να τρώει.

Έξω στον δρόμο, ο πληροφοριοδότης περπάτησε, ακόμα πεινασμένος, μέχρι ένα σημείο όπου μπορούσε να επιβιβαστεί σε ένα λεωφορείο που πήγαινε στο κέντρο. Παρόλο που είχε πέσει η νύχτα, η πόλη διατηρούσε τους ρυθμούς της με τις λάμπες

φωταερίου. Προσπέρασε θέατρα, εστιατόρια και σαλόνι, όλα γεμάτα με πελάτες που απολάμβαναν τη μικρή ανάπαυλα από τη λάβρα της μέρας.

Λίγο αργότερα, όταν έφτασε στην έδρα της συμμορίας, στο νούμερο 42 της Μπάουερι Στριτ, ήταν ανυποψίαστος για τα μάτια που τον παρακολουθούσαν, για τη σκιά που είχε κουρνιαώσει αθέατη στο περβάζι ενός κτιρίου, τρεις ορόφους πάνω από τον δρόμο.

Αυτά τα μάτια ήταν υπομονετικά, και όταν ο πληροφοριοδότης βγήκε από το νούμερο 42 κάποιες ώρες αργότερα, παραπατώντας ελαφρά από το ποτό, η σκιά κατέβηκε στο έδαφος και τον πήρε στο κατόπι αθόρυβα.

Ο πληροφοριοδότης δεν είχε φανεί αρκετά διακριτικός. Μερικά τετράγωνα παρακάτω, κοντά σε ένα σοκάκι, ο Ασασίνος έκανε την κίνησή του... Η αναλαμπή μιας κρυμμένης λεπίδας, ένα γρήγορο και σιωπηλό κάρφωμα...

Κανείς δεν ανακάλυψε το πτώμα πριν το επόμενο πρωί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο Όουεν έπρεπε να μάθει.

Το ήξερε ήδη, αλλά έπρεπε να το εξακριβώσει με έναν τρόπο που να μπορεί να αποδειχτεί. Έναν τρόπο που να έπειθε και τους άλλους, συμπεριλαμβανομένων του παππού και της γιαγιάς του, πως ο πατέρας του ήταν αθώος. Το δικαστικό σύστημα είχε αποτύχει και η κοινή γνώμη δεν έδινε δεκάρα. Ο πατέρας του είχε πάει στη φυλακή για έναν φόνο που δεν διέπραξε, κι εκεί πέθανε από μια ηλίθια σκωληκοειδίτιδα που έσπασε, πριν καν ο Όουεν προλάβει να τον αποχαιρετήσει. Οπότε τώρα ήταν δική του ευθύνη να μάθει τι πραγματικά συνέβη τη νύχτα που λήστεψαν την τράπεζα.

Σκέφτηκε πως ο Χαβιέ θα τον καταλάβαινε. Ήταν φίλοι από την τρίτη δημοτικού, τότε που η ζωή του Όουεν άρχισε να πηγαίνει κατά διαόλου. Είχαν ξεκόψει εδώ και κάμποσο καιρό, όμως ο Όουεν εξακολουθούσε να πιστεύει πως μπορούσε να βασιζεται στον Χαβιέ.

«Λοιπόν, θα έρθεις μαζί μου;» τον ρώτησε.

Στέκονταν έξω από το σχολείο τους, σε έναν ακάλυπτο στο πλάι του κτιρίου, δίπλα σε μερικά άδεια σταντ ποδηλάτων που ημπογιά τους είχε ξεφλουδίσει. Τρεις φίλοι του Χαβιέ, κάτι τύποι που ο Όουεν δεν γνώριζε, στέκονταν παραδίπλα και τους παρακολουθούσαν σιγοκουβενιάζοντας μεταξύ τους.

«Δεν ξέρω», είπε ο Χαβιέ.

«Δεν ξέρεις;»

Ο Χαβιέ έμεινε να τον κοιτάζει σιωπηλός.

«Έλα τώρα! Εσύ ξέρεις περισσότερα για τα κομπιούτερ και τα σχετικά απ' ό,τι εγώ. Ξέρεις περισσότερα απ' όλους». Ο Όουεν λοξοκοίταξε τους φίλους του Χαβιέ. «Ακόμη κι αν δεν το ξέρει κανείς άλλος, το ξέρουμε οι δυο μας».

Ο Χαβιέ έριξε κι εκείνος ένα βλέμμα στους φίλους του. Δεν είχε χαμογελάσει, δεν είχε γελάσει, δεν είχε καν αλλάξει η σκληρή έκφραση στο πρόσωπό του από τη στιγμή που τον πλησίασε ο Όουεν μερικά λεπτά πριν και του εξέθεσε το σχέδιό του. Ο Χαβιέ που στεκόταν εκεί δεν έδειχνε το ίδιο άτομο με αυτό που ήξερε κάποτε ο Όουεν, ο Χαβιέ που είχε πρωτογνωρίσει μόλις ο πατέρας του μπήκε στη φυλακή και η μητέρα του αποφάσισε να μετακομίσουν στους γονείς της. Καινούρια γειτονιά. Καινούριο σχολείο. Καινούριοι νταήδες να τον πλακώνουν στο ξύλο...

«Θα το σκεφτώ», είπε ο Χαβιέ. «Τώρα πρέπει να σε αφήσω». Γύρισε να φύγει.

«Θα το κάνεις πραγματικά;» ρώτησε ο Όουεν.

Ο Χαβιέ στράφηκε και τον κοίταξε. «Τι πράγμα;»

«Να το σκεφτείς».

«Σου το είπα». Και απομακρύνθηκε.

Ο Όουεν έμεινε να τον κοιτάζει καθώς επέστρεφε στους φίλους του, δίχως να είναι σίγουρος αν πράγματι μπορούσε να τους αποκαλέσει έτσι. Ήταν το είδος των τύπων από τους οποίους κάποτε τον προστάτευε ο Χαβιέ. Καθώς ο Χαβιέ τους πλησίασε, εκείνοι ένευσαν απορημένα προς την πλευρά του Όουεν και ο Χαβιέ απλώς ανασήκωσε τους ώμους και κούνησε το κεφάλι.

Ο Όουεν δεν είχε ιδέα σε τι ήταν ανακατεμένος τώρα ο Χαβιέ, ούτε και πώς κατάφεραν οι δυο τους να φτάσουν σε αυτό το σημείο και από καλύτεροι φίλοι να γίνουν δυο άγνωστοι μέσα σε δύο χρόνια. Το ίδιο είχε γίνει και με τη μητέρα του. Ο Όουεν νόμιζε πως ο θάνατος του πατέρα του πριν τρία χρόνια θα τους έφερνε πιο κοντά, όμως τους είχε οδηγήσει ακόμη πιο μακριά

τον έναν από τον άλλον. Μια τεκτονική μετατόπιση που υπήρξε σταδιακή, αναπόφευκτη και σεισμογενής.

Ο Όουεν έφυγε από το σχολείο και άρχισε να περπατάει προς το σπίτι των παππούδων του. Αποφάσισε πως τελικά, είτε ερχόταν ο Χαβιέ είτε όχι, εκείνος και πάλι θα πήγαινε απόψε εκεί όπου έπρεπε να πάει. Δεν είχε επιλογή. Ήταν δική του ευθύνη.

Έπρεπε να μάθει.

***

Όταν ο Όουεν άνοιξε την εξώπορτα, βρήκε τη γιαγιά του να κάθεται στην πολυθρόνα της στο καθιστικό και να παρακολουθεί ένα τηλεπαιχνίδι, από εκείνα που προβάλλονταν στην τηλεόραση από την εποχή που ο Όουεν ήταν αγέννητος. Καθώς μπήκε μέσα, ο γάτος της, ο Γκάνθερ, πήδησε από την αγκαλιά της και μάλλον πρέπει να έμπηξε τα νύχια του στους μηρούς της, μέσ' από τη ρόμπα της, γιατί εκείνη έβγαλε μια κραυγή κι έκανε μια ελαφριά γκριμάτσα. Ο Γκάνθερ νιαούρισε και πλησίασε καμαρωτός τον Όουεν, με την ουρά ανασηκωμένη, για να τριφτεί στο πόδι του.

Ο Όουεν έσκυψε και τον έξυσε πίσω από τα αφτιά. «Γεια σου, γιαγιά».

«Καλώς τον», είπε εκείνη, κλείνοντας τον ήχο του χειροκροτήματος από το τηλεπαιχνίδι. «Πώς πήγε το σχολείο;»

«Καλά».

«Πώς είναι οι βαθμοί σου;»

«Ίδιοι με τους χτεσινούς».

«Πρέπει να τους ανεβάσεις, ξέρεις. Να εκτιμήσεις την αξία της μόρφωσης. Να μην καταλήξεις σαν τον πατέρα σου».

Ο Όουεν το άκουγε συνέχεια αυτό. Ήταν μια φράση όμοια με εμπορική αμαξοστοιχία που σε χτυπάει σκληρά, φορτωμένη με κάθε καβγά, κάθε δάκρυ, κάθε μουλωχτή συζήτηση και

κάθε ματς ουρλιαχτών που είχε κρυφακούσει ο Όουεν μεταξύ της μητέρας του και των γονιών της από τη μέρα της δίκης και μετά. Οι παππούδες του μισούσαν τον πατέρα του πριν καν τον παντρευτεί η μητέρα του, και τώρα μισούσαν την ανάμνησή του ακόμη περισσότερο. Ο πατέρας του Όουεν ήταν το «αποδιοπομπαίο φάντασμα», μια σκιά που μπορούσε να γίνει τόσο φριχτή όσο ήθελαν εκείνοι να είναι, μια σκιά που μπορούσαν να της φορτώσουν οτιδήποτε. Τα πάντα.

Ο Όουεν είχε μάθει από νωρίς να μην υπερασπίζεται το φάντασμα. Αλλά δεν χρειαζόταν κιάλας να το κάνει. Αυτό δεν ήταν ο πατέρας του. Και σύντομα όλοι θα το μάθαιναν.

«Θα ανεβάσω τους βαθμούς μου», είπε. «Πού είναι ο παππούς;»

«Έξω, στην πίσω αυλή», απάντησε εκείνη. «Νομίζω ότι μαστορεύει ένα χορτοκοπτικό. Μάλλον θα χρειάζεται τη βοήθειά σου».

Ο Όουεν έπνιξε το πονηρό χαμόγελό του. Ο παππούς του δεν χρειαζόταν ποτέ βοήθεια, ειδικά με μια μηχανή, πράγμα που σήμαινε πως μάλλον ήθελε να του μιλήσει για κάτι. Ο Όουεν το έτρεμε αυτό, αλλά ήξερε πως δεν μπορούσε να το αποφύγει, οπότε κατένευσε λέγοντας: «Θα πάω να δω».

Διέσχισε το καθιστικό με την παλιά μοκέτα –που είτε ήταν απρόσβλητη στους λεκέδες είτε οι παππούδες του την είχαν προσέξει τόσο ώστε δεν υπήρχε λόγος να ξοδέψουν λεφτά για να την αντικαταστήσουν– και τους βαμμένους μπεζ τοίχους στους οποίους κρέμονταν οι αρκετά καλές ελαιογραφίες της γιαγιάς του. Μπαίνοντας στην κουζίνα, άρπαξε ένα πορτοκάλι από τη φρουτιέρα πάνω στον άσπλο πάγκο από φορμάικα κι έπειτα βγήκε από την πίσω πόρτα σπρώχνοντας τη σήτα, που άνοιξε τρίζοντας και κοπάνισε πίσω του καθώς έκλεισε.

Η αυλή, μικρή και περιποιημένη σε σημείο που να μοιάζει πλαστική, ήταν ένα καταπράσινο χαλί από γρασίδι σε σχήμα

αμοιβάδας, περιτριγυρισμένο από παρτέρια και θάμνους. Μερικές πορτοκαλιές και δέντρα αβοκάντο έστεκαν δίπλα στον ύψους δύο μέτρων ξύλινο φράχτη που οριοθετούσε την αυτοκρατορία της γιαγιάς του.

Ο Όουεν διέσχισε το πλακόστρωτο μονοπάτι στο πίσω μέρος του σπιτιού κι έφτασε στο προπύργιο του παλπού του, το εργαστήρι, το οποίο, απ' όσο θυμόταν, δεν το είχαν αποκαλέσει ούτε μία φορά γκαράζ, παρόλο που αυτό ακριβώς ήταν. Μέσα, ο παλπούς του ήταν σκυμμένος πάνω από ένα παλιό χορτοκοπτικό, με μια λάμπα φθορισμού να κρέμεται πάνω από το κεφάλι του φωτίζοντας τον χώρο. Φορούσε μια φθαρμένη φόρμα εργασίας με τιράντες, εκείνη την τζιν που είχε από την εποχή που ο Όουεν ήταν μικρός.

«Είναι για πούλημα;» ρώτησε ο Όουεν.

«Μπα», είπε ο παλπούς του. «Επιδιόρθωση. Των Έγκερτον, εδώ παραδίπλα».

«Θα τους χρεώσεις;»

«Όχι. Αλλά μάλλον θα θελήσουν να με πληρώσουν».

«Η γιαγιά λέει πως κανονικά εκείνη πρέπει να τους πληρώσει που σε κρατάνε απασχολημένο».

Ο ηλικιωμένος άντρας χαχάνισε. «Πώς ξέρεις ότι δεν το έχει κάνει;»

Ο Όουεν δάγκωσε τη φλούδα του πορτοκαλιού για να το ανοίξει, νιώθοντας την πικράδα της στο στόμα του, κι έπειτα το έσκαψε με τα δάχτυλά του, στάζοντας χυμό καθώς το ξεφλούδιζε.

«Πρόσεξε μη λερώσεις το δάπεδο», είπε ο παλπούς του.

Ο Όουεν πίστευε ότι σε έναν χώρο που αποκαλείται «εργαστήρι» μπορούσε άνετα να λερωθεί το δάπεδο. Βέβαια, αυτό δεν ίσχυε στο εργαστήρι του παλπού του, όπου δεν υπήρχε ούτε ένα εργαλείο ή ανταλλακτικό ή μπουκάλι με χημικό που να μην είναι στη θέση του.

«Η γιαγιά σου σε ρώτησε για τους βαθμούς σου;»

«Ναι, με ρώτησε».

«Χρειάζεται να σε ρωτήσω κι εγώ;»

Ο Όουεν πέταξε τη φλούδα του πορτοκαλιού στα σκουπίδια.
«Εδώ που τα λέμε, μόλις με ρώτησες».

Ο παππούς του ανασήκωσε το βλέμμα από το χορτοκοπτικό.
«Δίκιο έχεις». Έπειτα όρθωσε το κορμί του και με ένα κομμάτι της μηχανής στο χέρι πλησίασε στον πάγκο εργασίας στον απέναντι τοίχο και άρχισε να το μαστορεύει με την πλάτη γυρισμένη στον Όουεν. «Είδα τον παλιό σου φιλαράκο τις προάλλες. Πώς τον λένε, είπαμε; Χαβιέ;»

«Αλήθεια;» Ο Όουεν έφαγε μια φέτα από το πορτοκάλι.
Ήταν γλυκό, ίσα που ξίνιζε.

«Έχω καιρό να τον δω εδώ πέρα».

Ο Όουεν δεν είπε τίποτα. Απλώς έφαγε άλλη μία φέτα.

«Είστε ακόμα φίλοι μεταξύ σας;» ρώτησε ο παππούς του.

«Περίπου. Όχι ακριβώς».

«Δεν μου άρεσαν πολύ οι τύποι με τους οποίους ήταν μαζί.
Συμμορίτες».

«Πώς το ξέρεις;»

«Φαίνεται».

«Αυτό ακούγεται λίγο ρατσιστικό, παππού. Ο Χαβιέ δεν ανήκει σε συμμορία».

«Το ελπίζω. Έδειχνε πάντα καλό παιδί».

Ο Όουεν έφαγε τις τελευταίες φέτες του πορτοκαλιού, με τον χυμό να τρέχει στο πιγούνι του.

Ο παππούς του είχε ακόμα στραμμένη την πλάτη, δουλεύοντας πάνω στο κομμάτι του χορτοκοπτικού. «Εσύ μένεις μακριά από αυτούς τους τύπους, έτσι δεν είναι;»

«Έλα τώρα, παππού!» διαμαρτυρήθηκε ο Όουεν.

«Απλώς σ' το λέω. Τούτη η γειτονιά δεν είναι πια αυτό που ήταν όταν μετακομίσαμε εδώ με τη γιαγιά σου. Εξακολουθούσε

να είναι αξιοπρεπές μέρος όσο μεγάλωνε η μάνα σου, μέχρι την εποχή που τελείωσε το λύκειο».

Τότε η μητέρα του Όουεν γνώρισε τον πατέρα του, και παρόλο που ο παππούς του δεν το ανέφερε, ο Όουεν ήξερε πως το σκεφτόταν.

«Είμαι γέρος και πεισματάρης. Δεν θα έφευγα ποτέ από το σπίτι μου. Όμως αυτό δεν είναι ένα μέρος που θα διάλεγα για να σε μεγαλώσει η μητέρα σου. Όχι πια».

«Δεν είμαι σε συμμορία».

«Το ξέρω πως δεν είσαι».

«Τότε γιατί το συζητάμε;»

Ο παππούς του στράφηκε και τον κοίταξε. Το φως της λάμπας φθορισμού αντανakλούσε στη φαλάκρα του. «Απλώς θέλω να προσέχεις. Είσαι δεκαπέντε. Καταλαβαίνω πολύ καλύτερα απ' όσο νομίζεις πώς είναι τα σημερινά παιδιά. Είναι εύκολο να πάρεις τον κακό τον δρόμο. Θέλεις να ανήκεις κάπου. Στην αρχή νομίζεις πως είναι κάτι που μπορείς να το ελέγξεις, αλλά πριν το καταλάβεις βρίσκεσαι χωμένος ως τον λαιμό σε μια άσχημη κατάσταση».

Κάπως έτσι περνούσε συνήθως η ώρα στο εργαστήριο του παππού. Εκεί είχε εκείνος την ευκαιρία να δουλέψει πάνω στον Όουεν, όπως και στις μηχανές του. Ο Όουεν ήξερε πως ο παππούς του ήθελε το καλό του. Το ίδιο και η γιαγιά του. Όμως ήξερε, επίσης, πως είχαν άδικο και σε πολλά πράγματα.

«Απλώς...» Ο παππούς του κούνησε το κεφάλι και γύρισε ξανά στον πάγκο του. «Απλώς να προσέχεις. Έχεις ασκήσεις για το σπίτι;»

«Τις κάναμε στο σχολείο».

«Τέλεια. Τότε έχεις το προβάδισμα».

«Το σχολείο είναι σαν ηλεκτρικός διάδρομος», σχολίασε ο Όουεν. «Πώς γίνεται να έχεις το προβάδισμα σε έναν ηλεκτρικό διάδρομο;»

Ο παππούς του χαχάνισε ξανά. «Εξυπνάκια! Πήγαινε μέσα να διαβάσεις τίποτα».

Ο Όουεν χαμογέλασε κι έφυγε από το εργαστήριο, επιστρέφοντας από το πλακόστρωτο μονοπάτι στην πίσω πόρτα. Μεσ στο σπίτι είδε πως η γιαγιά του είχε σβήσει την τηλεόραση και τώρα είχε καταπιαστεί να κόβει καρότα στον πάγκο της κουζίνας, έχοντας ένα μεγάλο μπολ κι έναν σωρό από άκοπα λαχανικά δίπλα.

«Όλα καλά εκεί έξω;» τον ρώτησε.

«Μια χαρά», είπε ο Όουεν. «Πιστεύεις κι εσύ πως έχω μπλέξει με συμμορία;»

«Έχει δίκιο να ανησυχεί», του είπε. «Πολλά καλά παιδιά εδώ γύρω έμπλεξαν με λάθος άτομα. Και είναι δύσκολο να ξεχάσουμε τι συνέβη στον πατέρα σου».

«Ναι, εσύ και ο παππούς κάνετε τα πάντα γι' αυτό». Ο Όουεν έκανε να φύγει. «Πάω στο δωμάτιό μου».

Εκείνη άφησε το μαχαίρι κάτω. «Απλώς δεν θέλουμε να έχεις την κατάληξή του».

Ο Όουεν έμεινε σιωπηλός γιατί, αν άνοιγε το στόμα του, θα έβρισκε τον μπελά του. Οπότε απομακρύνθηκε περνώντας από το καθιστικό, τον διάδρομο και καταλήγοντας στην κρεβατοκάμαρά του. Μόλις βρέθηκε εκεί, παραμέρισε κλοτσώντας μερικά ρούχα για να κλείσει την πόρτα κι έπειτα την κλείδωσε. Για ένα δυο λεπτά έμεινε στη θέση του, ξεφυσώντας, με το βλέμμα καρφωμένο στο ταβάνι.

Ήξερε πως ο πατέρας του δεν υπήρξε πάντα τέλειος. Είχε μερικά μπλεξίματα στο λύκειο, κάτι μικροκλεψιές και βανδαλισμούς, αλλά τίποτα πολύ σοβαρό. Τίποτα που να τον στιγματίσει και να κάνει τη ζωή του δύσκολη μετά τα δεκαοχτώ. Τα είχε αφήσει πίσω του όλα αυτά. Ο άντρας που είχε γνωρίσει ο Όουεν είχε δουλέψει σκληρά, μακριά από βρομοδουλειές, και παρόλο που δεν έβγαλε το κολέγιο, είχε καταφέρει να πάρει την

οικογένειά του να μείνει σε ένα δεντρόφυτο προάστιο με σπίτια που είχαν ποδήλατα στις πρασιές και δύο ωραία αυτοκίνητα σε κάθε γκαράζ. Όμως σε αυτά οι παππούδες του Όουεν δεν έδιναν καμία σημασία. Εκείνοι έβλεπαν μονάχα τον αλήτη της εποχής του λυκείου, και μετά τη σύλληψη του πατέρα του οι μήνες της δίκης δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα διαρκές «*Βλέπεις; Είχαμε δίκιο που σ' τα λέγαμε*», το οποίο απευθυνόταν στη μητέρα του Όουεν.

Όμως δεν είχαν δίκιο. Ούτε ο δικαστής και οι ένορκοι.

Ο Όουεν πλησίασε στον υπολογιστή του και κάθισε βαρύν στην καρέκλα του γραφείου του, γκρεμίζοντας έναν πύργο από άδεια κουτιά αναφυκτικών δίπλα στην οθόνη. Υπολόγιζε στη βοήθεια του Χαβιέ για να βεβαιωθεί πως τα μηχανήματα θα ήταν ασφαλή, ή τουλάχιστον αυθεντικά, όμως αν ο Χαβιέ δεν εμφανιζόταν τελικά, αυτό σήμαινε πως όλα θα έπρεπε να τα τσεκάρει ο ίδιος. Κοπάνισε το πληκτρολόγιο για να ξυπνήσει τον υπολογιστή του κι έκανε μια αναζήτηση στο Ίντερνετ διαβάζοντας για τη Βιομηχανία Αμποςτέργκο, για το Άνιμους, για κάτι που ονομαζόταν Έλιξ και για πανάκριβες κονσόλες ψυχαγωγίας. Όμως όλα όσα διάβασε ήταν φανφάρες των εταιρειών, λουστραρισμένες με δημόσιες σχέσεις, σε σημείο που γυάλιζαν δίχως να λένε τίποτα. Κατάφερε να βρει περισσότερα μέσ' από κάποια φόρουμ, ως επί το πλείστον προειδοποιήσεις και παρανοϊκά παραληρήματα για μια παγκόσμια συνωμοσία στην οποία ήταν μπλεγμένη η Αμποςτέργκο. Αλλά ποια πολυεθνική κοινοπραξία δεν ήταν μπλεγμένη σε συνωμοσία; Αυτή ήταν η φύση του παιχνιδιού, κατά την άποψή του.

Ύστερα από λίγο, και από επιπλέον ανώφελο ψάξιμο, η μητέρα του επέστρεψε από τη δουλειά της στο φωτοτυπάδικο. Ο Όουεν άκουσε την εξώπορτα, την πνιχτή φωνή της στο καθιστικό καθώς μιλούσε με τη γιαγιά του και, μερικές στιγμές αργότερα, το χτύπημα στην πόρτα του δωματίου του.

Έκλεισε το Ίντερνετ. «Ναι».

Το πόμολο κροτάλισε. «Είναι κλειδωμένα».

«Ω, συγγνώμη». Πετάχτηκε από την καρέκλα του και άνοιξε.
«Το ξέχασα».

«Όλα καλά;» Η μητέρα του στεκόταν στον διάδρομο φορώντας το μπλε πόλο μπλουζάκι της δουλειάς της, με τα μαλλιά της τραβηγμένα πίσω, έχοντας ίσως λίγο περισσότερες γκρίζες τρίχες από την προηγούμενη μέρα.

«Ναι, μια χαρά», είπε εκείνος. «Γιατί;»

«Η γιαγιά σου μου είπε πως κουβεντιάσατε με τον παππού».

Ο Όουεν ανασήκωσε τους ώμους. «Η ίδια συζήτηση που κάναμε μια δυο φορές την εβδομάδα».

«Μάλλον ανησύχησε βλέποντας τον Χαβιέ».

Κοίταξε απηυδισμένος το ταβάνι. «Δεν ανήκει σε συμμορία».

«Εντάξει». Η μητέρα του σήκωσε τα χέρια, που ήταν σημαδεμένα από μικρά, κόκκινα κοψίματα χαρπιού. «Αφού το λες εσύ... Όμως να θυμάσαι πως είναι καλό που ανησυχούν οι παππούδες σου».

«Είναι;»

«Σημαίνει πως ενδιαφέρονται».

Ο Όουεν απομακρύνθηκε από την πόρτα κι έπεσε βαρύς στο κρεβάτι, ανάσκελα, με τα χέρια πίσω από το κεφάλι. «Εγώ δεν το βλέπω ακριβώς έτσι».

Εκείνη μπήκε στο δωμάτιο. «Πώς το βλέπεις, δηλαδή;»

«Ενδιαφέρονται μόνο να μην πάω και ληστέψω καμιά τράπεζα, όπως ο μπαμπάς».

Η μητέρα του τοιτώθηκε, σαν να έπεσε ξαφνικά σε κάποιον αόρατο τοίχο. «Μην το λες αυτό».

«Μα αυτό σκέφτονται».

«Δεν το εννοώ έτσι. Απλώς... μην το λες αυτό».

«Γιατί όχι; Κι εσύ το πιστεύεις. Ή τουλάχιστον δεν το αρνείσαι πια όταν το αναφέρουν».

«Όουεν, σε παρακαλώ. Δεν μπορώ...» Έριξε μια ματιά προς την πόρτα.

«Τέλος πάντων». Έκλεισε τα μάτια του. «Δεν με νοιάζει».

Η μητέρα του έμεινε στη θέση της για λίγο ακόμη κι έπειτα εκείνος την άκουσε να διασχίζει το δωμάτιο, περνώντας πάνω από τα ρούχα του, πατώντας σε συσκευασίες φαγητών, και να κλείνει την πόρτα βγαίνοντας.

***

Αργότερα το ίδιο βράδυ, μετά το δείπνο και το πλύσιμο των πιάτων, ο Όουεν άκουσε τη μητέρα του να πηγαίνει για ύπνο στο δωμάτιο δίπλα από το δικό του και λίγο μετά άκουσε τον παππού του να σέρνει τα βήματά του στον διάδρομο. Πέρασαν άλλες δύο ώρες μέχρι να κλείσει η γιαγιά του τα γέλια και τη μουσική υπόκρουση των βραδινών τοκ σόου και να πάει κι εκείνη για ύπνο. Τότε ο Όουεν σηκώθηκε, φορώντας ακόμα τα ρούχα του, έβαλε ένα φούτερ με κουκούλα και ξεγλίστρησε από το δωμάτιό του. Η εξώπορτα έκανε πολύ θόρυβο, οπότε βγήκε από πίσω, προσέχοντας να μην αφήσει τη σήτα να κοπανίσει πίσω του.

Ήταν μια δροσερή νύχτα, με έναν αέρα που παρέσερνε μερικές σελίδες εφημερίδων στον δρόμο. Ενώ οι παππούδες του κρατούσαν το σπιτικό τους σε άφογη κατάσταση, πολλοί από τους γείτονές τους δεν το έκαναν. Εκείνοι που πότιζαν το γρασίδι τους είχαν κυρίως αγριόχορτα. Εκείνοι που δεν το πότιζαν είχαν κυρίως χόμα. Το πεζοδρόμιο είχε ραγίσει και βουλιάζει πριν καν ο Όουεν μετακομίσει εδώ, όμως κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να το επιδιορθώσει και άνετα θα μπορούσε κάποιος να σκοντάψει στο σκοτάδι αν δεν γνώριζε τα κατατόπια.

Ο Όουεν χρειάστηκε να τρέξει για να προλάβει το λεωφορείο που περνούσε κοντά από το σπίτι των παππούδων του, όμως τα κατάφερε και σύντομα βρέθηκε να χαζεύει τους δρόμους

μέσ' από την αντανάκλασή του στο τζάμι του παραθύρου, πηγαίνοντας στη διεύθυνση που του είχε δώσει ο Μονρό. Αν και δεν ήταν ακριβώς διεύθυνση όσο τοποθεσία κοντά σε κάποια εργοστάσια και αποθήκες στην άκρη της πόλης. Άλλαξε δύο φορές λεωφορείο – ευτυχώς υπήρχαν δρομολόγια όλη νύχτα – κι έπειτα περπάτησε κάνα χιλιόμετρο ακόμη για να φτάσει εκεί, προσπερνώντας πολυκατοικίες γεμάτες γκράφιτι και σκοτεινές, αμπαρωμένες προσόψεις καταστημάτων.

Το κομμάτι του βιομηχανικού πάρκου όπου έφτασε τελικά έμοιαζε εγκαταλελειμμένο, με κλειδαμπαρωμένες πόρτες, σπασμένα παράθυρα και αγριόχορτα να πνίγουν τους στενούς χώρους ανάμεσα στα κτίρια. Φανοστάτες εδώ κι εκεί λέκιαζαν το έδαφος με ένα κίτρινο φως στο χρώμα του εμετού. Ο Όουεν είχε αρχίσει να αναρωτιέται μήπως ο Μονρό τον έπιασε κορόιδο, όμως μετά είδε το λεωφορείο που ήταν σταθμευμένο στις σκιές.

Δεν ήταν σαν εκείνα που είχε πάρει για να βρεθεί εκεί. Αυτό ήταν παλιό, με φουσκωμένα φτερά στους τροχούς και καμπυλωτό καπό που είχε μια μεγάλη σχάρα στο μπροστινό μέρος – το είδος του μοντέλου που θα ήθελε ένας συλλέκτης λεωφορείων-αντίκα, αν δηλαδή υπάρχουν άνθρωποι που συλλέγουν λεωφορεία-αντίκα. Ήταν βαμμένο καφέ και τα τζάμια του σκούρα, όμως για κάποιον λόγο δεν έδειχνε τόσο παραμελημένο όσο τα πάντα γύρω του.

Βήματα έτριξαν στο χαλίκι πίσω του, και ο Όουεν τινάχτηκε γυρνώντας να δει ποιος ήταν.

«Χαλάρωσε», είπε ο Χαβιέ. «Εγώ είμαι». Φορούσε ένα λευκό φούτερ με κουκούλα και είχε τα χέρια χωμένα βαθιά στις τσέπες.

Ο Όουεν ξεφύσησε ανακουφισμένος. «Ήρθες».

«Το σκέφτηκα», είπε ο Χαβιέ.

«Ευχαριστώ». Ο Όουεν έγνεψε προς το λεωφορείο. «Αυτό είναι».

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό που πας να κάνεις;» ρώτησε ο Χαβιέ. «Να ψάξεις το DNA σου; Το μυαλό σου;»

«Είμαι σίγουρος», είπε ο Όουεν. «Πρέπει να μάθω. Άσε που και άλλα παιδιά το έχουν κάνει».

«Έτσι άκουσα. Και ο Μονρό σου είπε πως θα δουλέψει;»

«Δεν είχαμε χρόνο να το συζητήσουμε. Μου είπε απλώς να τον συναντήσω εδώ».

Ο Χαβιέ ανασήκωσε τους ώμους. «Τότε πάμε να μάθουμε».